

Kapitel 48 & 49 & 50 & 51

Kapitel 48

"Vad letar vi efter?" Niklas stod lutad mot dörrposten till sovrummet i kyrkoherdens villa.

"Något som inte passar in, något som kan tyda på ... ja du vet"

"Nä lessen Kicki, jag vet inte, för mig känns det som om jag våldtar dom, som om jag tar deras sorg och stampar på den" Han suckade och puttade halvhjärtat i en hög med papper på skrivbordet. Kicki stannade upp, och tittade på honom.

"Du valde väl inte att bli polis för att göra livet enkelt för dig väl?"

Han blev tvungen att le, ironin lyste igenom hennes röst.

Niklas undersökte pappren mer noga, man hade inte hittat ett självmordsbrev och det var ändå något som en kvinna som Viktoria Bäckström borde lämnat efter sig, tyckte han.

Räkningar, elen, telefonräkningen, avbetalningar på lån. Högen kunde ha varit från hans eget skrivbord med vissa små förändringar.

Kicki grävde i lådor, men Niklas kände en lättnad då han såg att hon vek allt och lämnade tillbaka det precis som det varit. Han hade jobbat länge med Wicke och den killen lämnade inget som det borde.

"Skumt det blev det där med din fru"

"Eh va?"

"När hon kom till stationen menar jag..."

"Oh.. mmm och då tror jag det var än värre för mig ska du veta."

Hon skrattade till. Han blev tvungen att le. Hur han än trott att hela hans själ skulle brista då han såg dem tillsammans måste han erkänna att livet numer var så mycket enklare.

"Jag höll formligen på att skita ner mig"

Kicki satte sig skrattandes på sängen.

"Själv ville jag bara sjunka genom golvet."

"Och tro mig det syntes" Han slutade peta i papperen och log mot henne. En gång hade de varit kompisar, men en enorm fylla och ett one night stand hade förstört all deras vänskap.

"Själv såg du ut som ett åskmoln när du steg in i rummet"

"Tro mig jag hade god lust att dela ut ett par smällar åt både det ena och det andra hållet"

Vad skönt det var att skratta åt eländet, vad skönt det var att skratta mitt i eländet.

"Men allt är alright nu? Med din fru menar jag?"

"Jepp, vi ska tydligen på nån fest hos dig sen"

"Men va kul !" Kicki reste sig upp och gav Niklas en kram

"Det blir som förr, vi kan vara vänner va?"

"Det verkar så, Pernilla är helt avslappnad sedan ni två talades vid"

"Jag gillar henne, trodde jag inte, men jag gör det"

Niklas log mot henne och sneglade ut genom fönstret. Där ute på gården stod Sören lutad mot ett träd. Hans skuldror hängde, hans kropp såg ut att vara ett knippe lidande.

"Du jag kollar upp Sören, fan vad han måste gå igenom ett helvete nu"

Kicki nickade och återgick till byrån.

På väg ner för trappen tittade han på foton som hängde längs hela väggen. Glada ansikten. Vackra ansikten. En familj, en lycklig familj? Maria hade varit som sin mamma, oerhört vacker, om hon fått leva vidare hade hon krossat hjärtan om bara några år. Vemodet smög sig in i honom igen. För en kort stund hade han kunnat släppa tankarna på eländet.

"Hur fan orkar man gå vidare"

Hans fråga fick inget svar. Väggarna förblev tysta. Med en suck gick han ner för trappen.

"Sören"

Han lät sin hand ta lätt på mannens axel.

"Kan ni inte låta mig vara en stund" Niklas förstod vännens behov av ensamhet, men ville ändå inte lämna honom.

"Kom, vi sätter oss vid bordet"

Motvilligt följde kyrkoherden med. Han dråsade ner i en av trädgårdsstolarna och stirrade mot en osynlig prick någonstans långt borta.

"Tror ni verkligen jag dödat min egen unge?"

Nicklas förstod frågan, men vad skulle han svara? Skulle han svara som polis eller som vän?

"Det handlar inte om vad vi tror, det handlar om att vi måste hålla alla möjligheter öppna"

"När jag var sju år kastade jag en sten på en ödla. Den dog"

Sören tystnade och slöt ögonen.

"Jag skämdes, du har ingen aning om hur jag skämdes, pappa blev så arg och mamma blev ledsen Har vi inte lärt dig respektera allt liv Sören" Niklas kunde se hur mannens knogar vitnade medan han höll ett allt stadigare grepp i armstöden på stolen.

"Mamma grät, hon kände sig misslyckad som förälder eftersom hennes son var så våldsam, det är enda gången jag gjort någon eller något illa...i alla fall medvetet... i flera år gick jag på tå i hopp om att trampa på färre myror och insekter i allmänhet..." Niklas lät honom tala, mannen behövde vädra tankarna, han önskade bara att han kunde göra mer för honom.

"Viktoria... hon skulle aldrig göra någon illa heller... hon är lite självdestruktiv" ett hårt skratt avbröt honom mitt i meningen.

"Som vi nu märker eller hur?" Deras ögon möttes. Niklas förvånades över hur de annars så ljusa ögonen nästan var svarta i vännens ansikte.

"Jag vet inte vad jag ska säga Sören, mer än att jag inte ens kan börja förstå vad ni går igenom, jag kan inte i min vildaste fantasi förstå..." Han avbröts av Kickis röst som hördes flåsande ett par meter ifrån dem

"Jackpott Nicke, jag har hittat en dagbok!"

Kapitel 49

Hon skrattade åt sig själv. Spegelbilden var som ett skämt. Hon hade håret samlat i en hästsvans och ett förkläde på sig.

"Vad skrattar du åt?" Kastor log mot henne i spegeln

"Jag trodde nog aldrig jag skulle ha ett förkläde på mig"

"Annars blir kläderna så flottiga"

"Jo jag förstår behovet, men... jag trodde nog aldrig jag skulle jobba i en grill kiosk"

Han log mot henne. Han hade erbjudit henne jobb. Han visste fortfarande inte vem som var mer chockad, han eller hon. Hur han skulle ha råd, var ett enormt problem. Men rädslan att se henne sätta sig på bussen och försvinna var värre än att leva utan pengar. Med en rynka i pannan försökte han beräkna hur försenade hans egna planer skulle bli av den ekonomiska förändringen i situationen. Men det var för omständligt att göra på stående fot. Han skulle måsta plåga sig med laptoppen ikväll.

"Du det är något jag funderat på en tid"

Hennes röst väckte honom ur funderingar och uppställningar av krångliga tal.

"Eh nä va?" Hon flyttade sig närmare honom och han förvånades över hur hennes doft kunde tränga igenom matoset.

"Jag har länge funderat på hur du smakar" Om man verkligen kunde tappa hakan hade hans kraschlandat mot det hårda stengolvet. Han kunde bara stamma och låta som en idiot till svar men lättnaden som han upplevde när hennes läppar provande mötte hans egna uppgick till något han inte ens kunnat inbilla sig.

"Mmm du smakar äpple"

"Eh jag har äta äpple" plötsligt satt inte ens grammatiken. Han kände hur rodnaden spred sig. De stirrade på varandra. Som två jagade djur i väntan på att någon av dem skulle gå till attack. Han bestämde sig för att göra ett försök. Hon svarade med att dra honom till sig. Skulle livet vara så här, behövde han inga pengar, han behövde inga planer, drömmar var till för att bytas, han behövde inte gå distansutbildning, han behövde inte luft att andas, mat att äta...

Ett hostande avbröt dem

"Eh ursäkta, jag skulle vilja ha två barnboxar och ett Mega Mål" mannen som stod på andra sidan disken rodnade ända upp till sitt hårfäste, som dessutom var på tillbaka gång. Kastor verkade ha svårt att flytta sig tillbaka till verkligheten så Sandra tog tag i situationen. Hon hörde en melodi som hon först trodde kom från huvudet, men snart insåg hon att den kom från blodet. Hon log, tog betalt och stekte hamburgare.

Kastor satt förvirrad på en stol och stirrade på henne. Hans mörka ögon rymde så mycket, så mycket vemod, så mycket glädje, så mycket passion. Hon ville utforska den där passionen mer. Ytterligare kunder dök upp och ett par timmar senare kände sig Sandra som världens mest effektiva grillbiträde.

"Du är duktig" Kastor hade hållit sig i bakgrunden, plockat bort disk och stirrat på henne. När lokalen äntligen var tom hade han vågat sig nära igen.

"Mmm och vet du vad mer jag är"

"Nä vad?"

"Sugen på äppelkyssar" Kastor skrattade högt. Hon hade aldrig hört det förr och det var det underbaraste ljud hon hört.

"Du är en farlig tjej Sandra Melander"

"Eller så är det du som är farlig för mig"

Han log innan han lyfte upp henne och bar henne in i köket

Hon kunde inte hjälpa att hon fnittrade. Han bar henne. Var inte det sånt som bara hände i töntiga filmer?

"Jag vet inte vad jag ska göra med dig"

Han satte ner henne på bordet och lutade sin panna mot hennes

"Du ingår inte i mina planer"

"Va?" Hon slutade fnittra.

"Jag måste omarbeta mina planer"

"Eh va?"

Han log, kysste henne på nästippen.

"Du är fantastisk"

Kapitel 50

Jag hör röster

i en dimma av ljud

Jag ser ljus

i ett sorl av stjärnor

jag vill öppna mina ögon

och se

men fruktar besvikelsen

som är min skugga

Kapitel 51

Han hade läst sida upp och sida ner av kvinnligt dravel. Han kände sig som om han låg och kikade genom ett hål in i flickornas omklädningsrum. En dag hade hela hennes dag handlat om muffins. Det enda den dagen bidragit med för honom var att söt suget hållit på driva honom till vansinnet. Kicki satt med en annan dagbok. Hon hade slutligen hittat en hel låda i en klädkammare.

"Den äldsta är över 20 år gammal"

"Wow..."

"Lite imponerad blir jag, själv lyckas jag aldrig föra dagbok mer än en vecka i streck, än mindre i dryga 20 år"

"Är varenda dag med?"

"Mer eller mindre, åtminstone hittills"

"Det är sidor utrivna ur den här boken."

"Jasså" Kicki tittade upp på honom med rynka mellan ögonbrynen.

"Får jag se?"

Han visade henne, sidorna som rörde sig runt tiden för mordet saknades.

"Varför skulle någon dra ut sidorna ur dagboken?"

"Kanske något man inte vill ha kvar ifall nyfikna börjar bläddra?"

"Vad sa maken om hennes dagböcker, visste han om dem?" Kicki återvände till sin plats.

"Jo, han hade sett dom som hennes terapi, hon var visst lite nedstämd emellanåt"

"Who isn't undrar jag då"

"Kära dagbok idag såg jag honom. Han ska bli min make, han bara måste bli min make" Kicki pausade och tittade upp för att vara säker på att hon hade Niklas uppmärksamhet.

"Hans röst ger mig en ro jag aldrig förr känt och han är så snäll mot allt och alla. Alla går till honom för råd oavsett kön eller ålder. Han ska bli min make" hon avslutade högläsningen och stirrade på sin kollega.

"Daterat för snart 8 år sedan"

"Aj fan, en bestämd tjej" Han dök med blicken ner i den bok han själv höll i händerna

"Lyssna här då: Kära dagbok Idag åkte Maria och Sören på utflykt, jag fick inte följa med, Sören sa att de skulle lämna mig ifred så att min huvudvärk skulle gå över, men jag kände att han ville vara ifred med henne, utan mig. När dom åkte grät jag. Jag grät länge tills jag bestämde mig för att ta saken i egna händer." Han tittade på den sista punkten.

"Sen är ett antal sidor utdragna"

Dörren till rummet de satt i slets upp. En äldre kollegas rödbrusiga ansikte dök upp

"Dom har hittat en till mördad unge"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xena med Poeter.se id #7891 innehar upphovsrätten